

חדרי

חובה לראות

תל-אביב: פלה הכובש, אינמר וויסטה, בנל המילחמה היא, שדות החיים האדומים, אשה תחת השפעה, קפה בנדר, חשוד, ירושלים: קפה בנדר.

תל-אביב:

אשה תחת השמעה (אלנבי, ארצות-הברית) — אשה על הגבול שבין השפיות לשיגעון, ורק האהבה יכולה לגאול אותה. מסרטי המופלאים של ג'ון קאסאבס. מישחק

דמויותיו כך שכל רגע הוא בידור, שני גות, רומנטיקה ועוקץ. הצוות המיקצור עי לא מפגר אחריו: ג'יימילי קרטיס מתגלה כקומיקאית אירוטית. מייקל פאלין כגמגמן תמים וקווין קליין כמי אהב המפסידן.
*** נשים נשים (לב, סוצ'גום בירושלים, ספרד) — קומדיה מטורפת על אוסף נשים על סף התקפת-עצבים, כגלל הגברים הכושלים שבחיייהן, הכי מאי פדרו אלמודובר מבקש להיות התי שובה הספררית לכילי וילדר וכרמן מקאלין של פעם.
*** פלה הכובש (מוס'און, דר פרק) — עובראדמה שוודי וכנו נמי

סרטי קולנוע בטלוויזיה

- *** ברונקו בילי (יום רביעי, 22 במרס, 22.05) — קלינט איסטווד בסאטירה עצמית, כמוכר-נעליים-לשעבר המנסה, בלי הצלחה, לזכות בתהילה כאקדוחן וירטואוז בקירקס. חסידי הטוב, הרע והמכוער בוודאי יתאכזבו מן הלעג של הכוכב-בימאי לרמות שפירסמה אותו.
*** מיבצע חץ מקשת (יום שישי, 24 במרס, 22.30) — צנחנים של בנות-הברית נשלחים לפוצץ את בסיסי הטילים הגרמניים ב-מילחמת-העולם השניה. מייקל אנדרסון מביים צוות עמוס כוכבים ובראשם ג'ורג' פפארד, סופיה לורן, טום קורטני וג'ון מילס בסרט-מילחמה מסורתי משנת 1965.
*** המירדף (יום רביעי, 29 במרס, 22.05) — מערבון פסיכולוגי (1971) של רוברט מאלין ואלן פאקולה, על אשה לבנה שנחטפה על-ידי אינדיאנים, נאלצה להינשא לאחד מהם, ומוחזרת לבני עמה אחרי שנים. ביבי אנדרסון וגרגורי פק בתפקידים הראשיים.

יחיד במינו וגרדי בעוצמתו של ג'ינה רולנדס בתפקיד הראשי.
*** אינמרוויסטה (לב, א'ט'ליה) — פדריקו פליני מסביר לי צוות-טלוויזיה יפאני מה זה קולנוע, מפליג בו בכרונות ומפגיש את מרצלו מאסטרויאני עם אניטה אקברג אחרי 30 שנה בסרט חם ומופלא. מומלץ ביותר.
*** דג ושמו נרדה (פיליפ, תל-אביב, סוצ'גום בירושלים, בריטניה) — אה לעצמה כיייעוד ללמד את תלמידיה לא רק מוסיקה כי אם גם דר-חיים.

לטים ממולדתם העניה, במאה הקוד-מת, ומחפשים עתיד ורוד יותר כדנמרק השכנה. קדרות החיים ואפרוריותם מר ארת כחום האנושי של הרמויות, וב-אהבה שיש לבימאי בילי אוגוסט אל-הם. מאכס פון סידוב בתפקיד הראשי.
*** מאדאם סוזאנקה (צפון, תל-אביב, סוצ'גום בירושלים, בריטניה) — שירלי מקליין כמורה לפסנתר הרר אה לעצמה כיייעוד ללמד את תלמידיה לא רק מוסיקה כי אם גם דר-חיים.

עדנה פיינר

בחר לך את ה"אוסקר" שלך

"העולם הזה" מגיש את הרשימה המלאה של המועמדים למרס ה"אוסקר" בקטגוריות העיקריות. מוצע לקוראים לדרג לעצמם את ה"אוסקר" שלהם, ולהשוות לתוצאות הסופיות שיתפרסמו ביום חלוקת ה"אוסקר" ב-29 במרס.

הסרטים:

ריבר פניקס — מוסטה על ריק דין סטוקרדל — נשואה למאפיה

שחקנית מישונה:

ג'ואן קיוזאק — נערה עובדת ג'ינה רייזיס — תייר מזדמן פראנאנס מקדורמאנר — סי

הסרט הזר:

סיטיפי בוערת מישל פיינר — יחסים מסוכנים סיגורני וויבר — נערה עובדת

בימאי:

צ'ארלס קרייטון — דג ושמו ונדה בארי לורינסון — איש הגנעם מייק ניקולס — נערה עובדת אלן פארקר — מיטיסיפי בוערת מרטין סקורסיה — הפיתוי ה-אחרון של ישו

צילום:

פיטר ביזון — מיטיסיפי בוערת קנרד הול — מקילה סאוריז ג'ון סיל — איש הגנעם סוזן ניקוויסט — הקלות הבל-תינסבלת של הקיום דין קנדי — מי הפליל את רוג'ר רביט?

חסרינו:

ביג — נר רוז ואני שפילברג מעריצה צמדדה — רון שלסון דג ושמו נרדה — ג'ון קליז איש הגנעם — רונאלד באס ר ברי מורו מנרסה על ריק — ועמי פונר

שחקן:

ג'ון הקמן — מיטיסיפי בוערת תום האנקס — בני דאפטין הפמן — איש הגנעם אדוארד גיימס אולמוס — ל-סניור באהבה מאכס מון סידוב — פלה הכר בש

שחקנית:

גלן קלוז — יחסים מסוכנים ג'ודי פוסטר — הנאשמים מלאני גריסית — נערה עובדת מריל סמריס — זעקה באפלה סיגורני וויבר — נורילות בער

שחקן מישונה:

אלק גינס — דורים הקסמו קוזין קליין — דג ושמו ונדה מארטיץ לנדאו — מאקר

מוסר

יחסי

ארבע הרפתקאות של רנט ומיראבל (לב, תל-אביב, צרפת) — אריק רוזמר הוא פנומן. האינטלקטואל האמיתי של הגל החדש ב-צרפת, גם לדברי עמיתיו. הוא מתרענן ככל שהוא מתבגר. מותר על כל יומרה ושפה מתנשאות, ומצי-ליח, בשפה משטרה ובלי שום קישוטים מיותרים, לחדור אל החוויות של החדר הצעיר ביותר, מי שהיו יכולים להיות נכדיו.

סרט זה, שהוא כבן שנתיים, מחולק לארבעה פרקים, שבהם מעמת רוזמר את מוטיביו-העולם של בת-כפר לאלה של נערה עירונית. בפרק הראשון, המתרחש בכפר, הוא מניח את היסודות, כשה-שתיים נפגשות בראשונה ומצינות את התייחסותן השונה לחיים ולטבע. בחלק השני מגיעה בת הכפר העירה, ונתקלת בראשונה בזריות הכרך, בדמות מלצר עצבני וחשדן, המאמין כי הלקוחות נועדו אך ורק כדי לרדת לחיייו. בחלק השלישי, עומדת ב-מיבחן מערכת-ההמסר שלה, כאשר חברתה, שעי-מה היא מתגוררת, מספרת כיצד ראתה ננבת בח-נות כל-בו, וכיצד עזרה לה להיגלל מאנטי-ביטחון שכמעט לכזו אותה. ובחלק האחרון לומדת בת-הכפר פרק בהתנשאות היומרת של המוטחים

זואל מיקל — סרט צעיר, בימאי קשוי

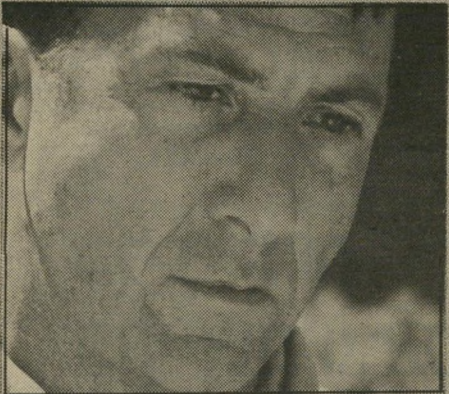
לאננות, וכיצד לנצל את חולשותיהם לטובתה. בקיצור, היא עוברת מסלול-התעוררות מן הקשי-חות המסרית הקרובה לאדמה, אל חגיגות הרב-משמעות שהיא תולדה של החיים המודרניים. זה נשמע אולי מפחיד, אבל רוזמר עושה זאת ב-הן טיבני בלתי-מתיישר לחלוטין. הוא מצלם ב-16 מ"מ, ושתי שחקניותיו הצעירות מדברות אל המצי-למה בחופשיות גמורה. המצבים המתוארים אמרי-נים ומזכירים והדילמות שהוא מעלה הן מן הסוג שכל אחד עומד לפניו. סרט מעניין ומלא קסם.

נכות

הרגש

איש הגשם (שחק, תל-אביב, ארצות-הברית) — להיטי-ה-חורף האמריקאי האחרון, ה-מרשים בגלל הופעתו של דאסטין הופמן בתפקיד הראשי. כאוטיסטי, שירש שלושה מיליון דולר ונח-טף על-ידי אחיו הצעיר, המבקש את חלקו בירושה, מציג הופמן מישחק מדויק וקפדני להפליא, שאינו סוטה לרגע מן הנבולות המוגדרים שקבע לעצמו. הופמן תפס למעשה את מהות האוטיסטי, בכך שיצר דמות העוסקה עד כדי קיצוניות חלונה בעצמה, ואין דבר בעולם היכול לחדור את תוך התחום הנעול הזה. הוא אטום לפני כל רגש של שימחה או פחד, חלודה או ציפיה. כל מה שהוא מבקש זה לשמור על שיגרה שעליה הוא חוזר בשקדנות ניצחית, כי השיגרה הזאת מסרה עליו הרגש-ביטחון של מציאות המוכרת לו.

דאסטין הופמן — היזכה באוסקר?

שני האחים חוצים את היבשת האמריקאית במ-כונית, ותוך כדי כך נוצרת ביניהם התקרבות חדר-נתי, כאשר קרוז עושה את כיברת הדרך הגדולה המפרידה ביניהם, אבל הופמן, בתנועה אחת קטנה מן הסצנה האחרונה, כאשר הוא מטען לרגע את מיצחו על מצח האח, גונב ממנו את ההצגה כולה. הבימאי באדי לוינסון משמש כאן כשוטר-תנ" עה המוביל את השניים, ועיקר תרומתו שאינו מת-פתה לגלוש אל רגשות מיותרות, או לניתוחים פסי-כולוגיים עקרים. מישחקם המצויין מסייע בידו.

הצהובים

האדימו

שדות החיטה האדומים (גרדון, תל-אביב, סין) — זהו הסרט הראשון מסיין העמי-מית המוצג בישראל. מבוא מבטיח ומפתה להמשך, שצריך לקוות כי יבוא. יש בו חיוניות רבה, עוצמה חזותית בלתי-דגילה ורגעים מוטיים יפים, ודב-האהב, שהוענק לו אשתקד בברלין, מוצדק בהחלט. הסרט מתחלק לשלוש חטיבות המובילות אותו בהדרגה מן ההומור המולקוריסטי אל טראגדיית האמיים. קץ של מספר, בעזרתו נשמר מרחק מסו-יים בין הצופה לעלילה, מציג סיפור כפרי על נערה שהוריה העניים מוכרים אותה ליינן מזדקן חולה צרעת, שאותו אין רואים כלל על הבד.

הבעל מת בלילה-הכולות

בחלק האחרון משתנה הטון לחלוטין. היפאנים מולשים לסין, והכיבוש מותאר בצבעים מחרידים וחסדי-פשרות, כאשר הצבע האדום, השולט ביד-כבר מן הסצנות הראשונות, הולך ומתפשט, עד שהכל טובל בים של דם. האימה והאכזריות תופ-סים את מקום המרץ וההומור.

חזותית, הסרט הוא חזויה, הן בצביעוניות והן בשימוש שהוא עושה במסך הרחב. ואילו הסיפור, צורת הצגתו וגייוני השחקנים, מוכיחים שוב ושוב עד כמה משותפת ובינלאומית היא שפת הקולנוע.